JOHNNY MNEMONIC

WILLIAM GIBSON

Am pus puşca într-o sacoşă Adidas şi-am calat-o cu patru perechi de şosete de tenis, deloc stilul meu, dar tocmai asta urmăream: dacă te cred rudimentar, fii tehnic; dacă te cred tehnic, fii rudimentar. Eu sînt un ins foarte tehnic. Aşa că am hotărît să fiu cît mai rudimentar cu putinţă. Numai că, în ziua de azi, trebuie să fii al naibii de tehnic. Înainte de-a aspira măcar la rudimentaritate. Trebuise să strunjesc din bara de alamă ambele cartuşe explozive de doişpe, şi-apoi să le încarc singur: trebuise să dezgrop o microfişă veche, cu instrucţiuni pentru încărcarea manuală a cartuşelor de vînătoare; trebuise să-mi confecţionez o presă cu levier, ca să montez amorsele – totul, foarte complicat. Dar aveam convingerea c-o să meargă.

Întîlnirea era stabilită la Drom, ora douăzeci şi trei zero zero, dar am rămas în metrou încă trei staţii după ce-am trecut de cel mai apropiat peron şi-am făcut cale-ntoarsă pe jos. Procedură ireproşabilă.

M-am examinat în panoul cromat al unui automat de cafea, trăsături aspre, pe o faţă tipic caucaziană, cu un ciuf de păr negru, ţepos. Fetele de la Sub Cuţit erau experte în Sony Mao şi era tot mai greu să le convingi să nu adauge ochilor sugestia şic de cută epicantică mongoloidă. Absenţa ei n-avea să-l înşele pe Ralfi Moacă, dar îmi putea uşura apropierea de masa lui.

Dromu-i un spaţiu lung şi îngust, cu un bar de-a lungul unei laturi şi mese în lungul celeilalte, înţesat cu proxeneţi, samsari şi-o oştire sibilică de negustori clandestini. În acea seara făceau de gardă la uşă Surorile Cîinelui Magnetic şi nu-mi surîdea cîtuşi de puţin ideea de-a încerca să trec de ele, dacă lucrurile aveau să ia o întorsătură proastă. Măsurau doi metri înălţime şi erau zvelte ca nişte ogari. Una neagra şi cealaltă albă, dar în afara de asta arătau pe cît de identice fusese cu putinţa să le scoată chirurgia cosmetică. Erau amante de ani de zile şi făceau prăpăd cînd se lăsa cu păruială. N-am fost niciodată sigur care dintre ele fusese iniţial bărbat.

Ralfi şedea la masa lui obişnuită. Datorîndu-mi o grămadă de bani. În mintea mea erau ascunse sute de megabytes, introduse pe baza unui sistem de savant/idiot, informaţii la care n-aveam acces în mod conştient. Le

lăsase acolo Ralfi. Dar nu se mai întorsese după ele. Numai Ralfi putea să recupereze datele, cu ajutorul unei fraze codificate, inventată de el. Nu sînt de altminteri ieftin dar pentru depuneri pe termen lung preţurile mele sînt astronomice. Iar Ralfi se făcuse nevăzut.

Apoi îmi ajunsese la urechi că Ralfi Moacă umbla să contracteze cu cineva pielea mea. Aşa că-i dădusem întîlnire la Drom, dar o făcusem ca din partea lui Edward Bax, importator clandestin cu fostul domeniu de activitate la Rio şi la Melbourne.

Dromul duhnea a bişniţă, un iz metalic de tensiune nervoasă. Musculaci răspîndiţi în mulţime îşi încordau unii la alţii piesele din inventar şi exersau zîmbete subţiri, reci, unii atît de îngropaţi sub suprastructurile grefelor de muşchi, încît aproape că nu mai aveau contururi umane.

Pardon. Pardon, prieteni. Nu-i decît Eddie Bax. Eddie Spirt, importatorul, cu sacoşa sa de sport multifuncţională şi, fiţi amabili, nu luaţi în seamă fermoarul întredeschis doar atît cît să-şi poată strecura în interior mîna dreaptă.

Ralfi nu era singur. Pe scaunul de lîngă el tronau optzeci de kile de bivol californian blond, puţind de la o poştă a arte marţiale.

Eddie Spirt Bax se înfipsese în scaunul din faţa lor înainte ca mîinile bivolului să părăsească faţa de masă.

— Ai centura neagră? l-am întrebat, cu înfrigurare.

A dat din cap, cu uitătura-i albastră măsurînd automat spaţiul dintre ochii şi mîinile mele.

— Şi eu, i-am spus. E aici, în sacoşă.

Şi, strecurîndu-mi mîna prin deschizătură, am ridicat piedica: clic! Două ţevi, calibrul doişpe, cu trăgacele legate unul de altul.

— E o puşca, zise Ralfi, punînd o mînă dolofană, liniştitoare, pe pieptul bombat, de nylon albastru, al îngerului sau păzitor. Johnny are-n sacoşă o armă de foc de pe vremuri.

Tai-tai, Edward Bax.

Presupun că-l chemase întotdeauna Ralfi Aşa sau Pe Dincolo, dar porecla stabilă şi-o dobîndise datorita unui capriciu singular. Înzestrat de natură cu un trup care semăna cu o pară răscoaptă, purtase vreme de douăzeci de ani, şi mai purta şi acum, chipul odinioară faimos al lui Christian White – Christian White de la Aryan Reggae Band. Sony Mao al generaţiei sale şi ultim campion al rockului rasist. Sînt o enciclopedie în materie de fleacuri.

Christian White: fizionomie pop clasică, moacă-tip de cîntăreţ, cu

muşchi de înaltă videodefiniţie şi pomeţi cizelaţi. Angelică sub o lumină, superb depravată sub alta. Dar în spatele feţei aceleia sălăşluiau ochii lui Ralfi, şi erau ochi mici, reci şi negri.

— Te rog, spuse el, să rezolvăm problema ca nişte oameni de afaceri.

Glasu-i era marcat de o sinceritate greţos lipicioasă şi colţurile frumoasei guri ale lui Christian White erau veşnic umede

— Lewis, urmă el, arătînd cu capul spre junele bivol, e un zdrahon.

Lewis recepţionă complimentul cu un aer impasibil: arata ca un obiect confecţionat dintr-un kit.

— Tu nu eşti un zdrahon, Johnny,

— Ba da, Ralfi, sînt o frumuseţe de zdrahon, ticsit de implanturi în care poţi să-ţi depozitezi rufele murdare în timp ce umbli să tocmeşti indivizi dispuşi să-mi facă de petrecanie. Aşa cum se înfăţişează situaţia de la capătul dinspre mine al sacoşei ăsteia Ralfi, ai de dat nişte explicaţii.

— Totu-i din cauza ultimului transport de marfă, Johnny. Oftă adînc. În calitatea mea de comisionar...

— Tăinuitor, l-am corectat eu.

— În calitatea mea de comisionar, sînt de obicei foarte precaut în privinţa surselor.

— Cumperi numai de la cei care ştiu să fure perfect. Am înţeles.

Oftă din nou.

— Încerc, spuse el obosit, să nu cumpăr de la proşti. Mă tem însă că, de data aceasta, am făcut-o. Al treilea oftat fu semnalul la care Lewis activă disjunctorul neural pe care îl fixaseră cu scotch sub partea dinspre mine a mesei.

Am făcut o sforţare supraomenească, încercînd să-mi îndoi degetul arătător de la mîna dreaptă, dar parcă nu mai eram conectat la el. Simţeam metalul armei şi banda izolatoare pe care-o înfăşurasem peste patul tăiat, dar mîinile mi-erau ceară rece, îndepărtate şi inerte. Speram ca Lewis să fie un zdrahon veritabil, destul de tîmpit ca să-şi vîre laba în sacoşă pentru a-mi rupe degetul înţepenit deasupra trăgacelor, dar nu era.

— Am fost foarte îngrijoraţi din pricina ta, Johnny. Foarte îngrijoraţi. Pentru că, vezi tu, ceea ce se află la tine este proprietatea Yakuzei. Furată de-un prost, Johnny. Un prost mort.

Lewis chicoti.

În clipa aia mi-a căzut fisa, o fisă a naibii de neplăcută, ca un sac de nisip ud aterizîndu-mi în cap. Asasinatul nu era stilul lui Ralfi. Nici Lewis nu era stilul lui Ralfi. Bietul Moacă se pomenise la mijloc, între Fiii Cri-

zantemei de Neon şi ceva ce le aparţinea sau, mai degrabă, ceva de-al lor care aparţinea altcuiva. Fireşte, Ralfi putea folosi fraza codificată, pentru a mă transforma în savant/idiot şi a mă face să vărs tot programul lor fierbinte, fără a-mi putea aminti mai apoi nici măcar un sfert de ton. Pentru un tăinuitor ca Ralfi, în mod normal asta ar fi fost suficient. Nu însă şi pentru Yakuza. În primul rînd, pentru că nu se putea ca Yakuza să nu ştie de Calmari şi, în al doilea rînd, pentru că Yakuzei nu i-ar fi plăcut să rămînă cu grija că cineva ar mai putea extrage din mintea mea urmele înceţoşate şi permanente ale programului ei. Nu cunoşteam prea multe despre Calmari, dar auzisem destule poveşti şi avusesem întotdeauna grijă să nu le relatez clienţilor mei. Nu, Yakuzei n-avea cum să-i placă o treabă ca asta: aducea prea mult a dovadă. Yakuza nu ajunsese unde era lăsînd dovezi periculoase. Sau vii.

Lewis rînjea. Cred ca vizualiza un punct situat chiar în spatele frunţii mele şi-şi imagina cum ar putea ajunge la el într-un mod cît mai anevoios.

— Hei, rosti o voce joasă, feminină, de undeva din spatele umărului meu drept, flăcăiaşi, vă văd cam posomorîţi.

— Şterge-o, putoare, zise Lewis, cu faţa sa bronzată, perfect calmă.

Ralfi părea absorbit.

— Înveseliţi-vă. Nu vreţi să cumpăraţi nişte bază liberă lux a-ntîia?

Îşi trase un scaun şi se aşeză repede, mai înainte ca vreunul din ei s-o poată opri. Abia dacî intra puţin în cîmpul meu vizual fix, o fată slăbuţă, cu ochelari-oglindă şi părul aranjat într-o claie încîlcită. Era îmbrăcată în piele neagra, bluzonul descheiat lăsînd să se vadă un tricou vărgat în diagonală cu dungi roşii şi negre. Opt miare gramul.

Lewis lăsă să-i pufnească pe nas exasperarea şi dădu s-o arunce din scaun cu o palmă. Cumva, manevra nu-i izbuti chiar cum voise, iar mîna fetei se înălţă şi păru să-i atingă în treacăt încheietura. Sînge roşu aprins împroşcă masa. Lewis îşi ţinea încheietura, cu articulaţiile falangelor încleştate pînă la alb, şi sîngele îi picura printre degete.

Dar nu fusese goală mîna fetei?

După toate aparenţele, lui Lewis avea să-i trebuiască un capsator de tendoane. Se ridică de la masă cu băgare de seamă, necatadicsind să-şi tragă îndărăt scaunul. Scaunul se răsturnă în spatele lui şi Lewis ieşi din raza mea vizuala, fără să rostească o vorbă.

— Ar face bine să consulte un medic, spuse fata. E o tăietură urîtă.

— N-ai idee, zise Ralfi, pe un ton dintr-o data foarte obosit, la ce adîncime ai reuşit să te vîri singură în rahat.

— Nu zău? Mister. Mă dau în vînt după mistere. De pilda, amicul ăsta al dumitale, care stă aşa liniştit. Ai zice c-a împietrit. Sau, la ce-o fi servind chestia asta. Şi scoase la iveală mica telecomandă pe care, cumva, o luase de la Lewis. Ralfi păru că se îmbolnăveşte.

— Nu te-ar interesa, ăăă... un sfert de milion, ca să-mi dai chestia aia şi să-ţi vezi de drum? O mînă puhavă se ridică şi-i şterse, într-un gest nervos, faţa lividă, lucioasă.

— M-ar interesa, zise ea, pocnind din degete şi făcînd telecomanda să împrăştie reflexe de lumină, să găsesc de lucru. O slujbă. Omul dumitale s-a rănit la încheietură. Dar pentru sfertul de care zici, l-aş putea suplini o bucată de vreme.

Ralfi dădu drumul la respiraţie în mod exploziv şi începu să rîdă, etalînd o dantură care nu corespundea standardului Christian White. Fata dezactivă disjunctorul.

— Doua milioane, am spus.

— Aşa mai zic şi eu, rosti ea şi rîse.

— Ce-i în sacoşă?

— O puşcă de vînătoare.

— Rudimentar. Poate că era un compliment.

Ralfi nu spuse nimic.

— Numele meu e Milioane. Molly Milioane. Ieşim, şefule? Se uită lumea la noi.

Se ridică. Purta blugi de piele, de culoarea sîngelui uscat.

Şi-am observat pentru prima oara că lentilele oglindă erau implanturi chirurgicale, plăcile convex de argint ieşindu-i direct din oasele zigomatice. Am văzut în ele două reflexii gemene ale noului meu chip.

— Johnny mă cheamă, i-am spus. Domnul Moacă vine cu noi.

Era afară, în aşteptare. Avea înfăţişarea tipica a tehnului turist, cu sandale de plastic şi-o bluza hawaiiana ridicolă, imprimată cu imagini mărite ale celui mai popular microprocesor produs de firma sa, un individ scund şi blajin, dintre aceia care, cel mai ades, aterizează ameţiţi de prea mult sake, într-un bar unde se servesc microfulgi de orez cu garnitură de alge marine. Era genul care intonează, cu lacrimi în ochi, imnul corporaţiei şi scutură la nesfîrşit mîna barmanului. Genul pe care peştii şi misiţii îl lasă-n pace, considerîndu-l un conservator înnăscut. Nu prea cheltuitor, şi foarte atent cu creditul său cînd cheltuia totuşi.

După cum am dedus mai tîrziu, probabil că i se amputase o porţiune din

degetul mare al mîinii stîngi, undeva înaintea primei articulaţii, înlocuindu-i-se cu un vîrf protetic, după care, în ciotul scobit i se montaseră un mosoraş şi o alveolă, realizate dintr-un tip de diamant sintetic Ono-Sendai. Iar pe mosoraş îi fuseseră înfăşuraţi trei metri de filament monomolecular.

Molly a găsit un pretext ca să intre în vorba cu Surorile Cîinelui Magnetic, dîndu-mi ocazia să-l scot pe Ralfi, cu sacoşa de sport apăsîndu-i uşor baza şirei spinării. Molly părea să le cunoască pe cele doua surori. Am auzit-o pe cea neagră rîzînd.

Mi-am înălţat privirea dintr-un reflex momentan poate pentru că n-am reuşit niciodată să mă obişnuiesc cu ele, cu arcurile aeriene de lumină şi umbrele domurilor geodezice de deasupra lor. Poate că asta m-a salvat.

Ralfi mergea ascultător, dar nu cred că-l bătea gîndul unei tentative de fugă. Cred că se dăduse deja bătut. Probabil că avea deja idee cam ce ne păştea.

Am coborît ochii la timp ca să-l vad explodînd.

Reluarea cu încetinitorul şi cu memoria pe maxim îl înfăţişează pe Ralfi făcînd un pas înainte, în clipa în care micul tehn se iveşte sfios din senin, zîmbitor. O plecăciune abia schiţată, şi degetul mare îi cade. E ca un truc magic degetul rămîne suspendat. Oglinzi? Sîrme? Şi Ralfi se opreşte, cu spatele la noi, cu semiluni mari de sudoare la subsuorile costumului său de vară, de culoare deschisă. Ştie. Nu se poate să nu fi ştiut. Apoi, vîrful de deget, greu ca plumbul, descrie un arc fulgerător prin aer şi firul invizibil care-l leagă de mîna ucigaşului trece transversal prin craniul lui Ralfi, chiar pe deasupra sprîncenelor, ţîşneşte în sus, şi cade razant, despicînd în diagonală torsul în formă de pară, de la umăr pînă la cuşca toracică. Inciziile sînt atît de fine încît nu curge nici o picătură de sînge, pînă în clipa în care sinapsele dau un lanţ de rateuri şi primul tremur lasă trupul în voia gravitaţiei.

Ralfi s-a răspîndit într-un nor trandafiriu de fluide, cele trei secţiuni căzînd de-a valma pe dalele trotuarului. În cea mai desăvîrşită linişte.

Am ridicat sacoşa şi mîna mi s-a convulsionat. Reculul fu cît pe ce să-mi rupă încheietura.

Probabil că începuse să plouă; franjuri de apă se revărsau printr-o spărtură din dom şi cădeau plescăind pe dalele din spatele nostru. Stăteam ghemuiţi în gangul strîmt dintre un atelier de chirurgie estetică şi o dugheană de antichităţi. Molly tocmai aruncase o privire după colţ, ca să-mi semnaleze prezenţa în faţa Dromului a unui singur modul Volks, cu lămpi

roşii fulgerînd intermitent. Îl adunau cu fărăşul pe Ralfi. Puneau întrebări.

Eram acoperit, tot, de scame albe, pîrlite. Şosetele de tenis. Sacoşa de sport era o manşetă flenduroasă din plastic în jurul mîinii mele drepte.

— Nu pricep cum dracu' de nu l-am nimerit.

— Fiindcă-i rapid, foarte rapid.

Îşi cuprinse genunchii cu braţele şi începu să se legene. Înainte şi înapoi, pe tocurile cizmelor. Are tot sistemul nervos potenţat. E un model de comandă.

Zîmbi, apoi chicoti încîntată.

— Îi vin eu de hac. În noaptea asta. E un as, numărul unu, cap de serie, ultimul răcnet.

— Îţi spun eu ce-ai să faci în noaptea asta. Pentru cele două milioane, ai să mă scoţi frumuşel de-aici. Mititelul ăla care ţi-a căzut cu tronc a fost produs, mai tot, în cuvele din Chiba City. E un asasin al Yakuzei.

— Chiba. Te cred. Uite-aici. Şi Molly a fost la Chiba.

Şi-mi vîrî sub nas mîinile, cu degetele răşchirate. Degetele ei erau suple, lungi, foarte albe în contrast cu unghiile lăcuite purpurii. Zece lame săriră din locaşurile lor de sub unghii, fiecare dintre ele un scalpel îngust, cu două tăişuri, oţel albastru deschis.

Nu petrecusem niciodată prea mult timp în Nighttown. Aici, nimeni nu avea nimic pentru care să-mi dea bani ca să ţin minte; în schimb, cei mai mulţi aveau o grămadă de lucruri pentru care plăteau regulat ca să uite. Generaţii de trăgători la ţintă făcuseră ţăndări neoanele, pînă ce echipele de întreţinere se lăsaseră păgubaşe. Chiar şi ziua-n amiaza mare, arcurile erau negre ca smoala pe fundalul vag sidefiu.

Unde să dispari, cînd cea mai bogată organizaţie criminală din lume dibuie în căutarea ta, cu degete calme, îndepărtate? Unde să te ascunzi de Yakuza, cea atît de puternică încît posedă sateliţi de comunicaţii şi cel puţin trei navete spaţiale? Yakuza este o adevărată corporaţie multinaţională. Ca ITT şi Ono-Sendai. Cu cincizeci de ani înainte de a mă fi născut eu, Yakuza absorbise deja Triadele, Mafia, Union Corse.

Molly avea un răspuns: te ascunzi în Puţ, în mediul cel mai rău famat, acolo unde orice influenţă din afară generează unde rapide, concentrice, de ameninţare directă. Te ascunzi în Nighttown. Mai bine, te ascunzi **deasupra** Nighttownului, pentru că Puţul e inversat şi fundul i-ajunge la cer, cerul pe care Nighttownul nu-l vede niciodată, cerul care transpira sub propriu-i firmament de răşină acrilică, sus, unde Lo Tekşii stau ghemuiţi în

întuneric, ca himerele de pe catedrale, cu ţigări de contrabandă atîrnîndu-le între buze.

Şi mai avea un răspuns, Molly.

— Aşadar eşti ferecat cu şapte zăvoare, Johnny-san? Nu-i chip să scoţi programul ăla fără parolă?

M-a condus în hăţişul de umbră ce aştepta dincolo de peronul luminat al metroului. Zidurile de beton erau acoperite cu inscripţii şi desene, ani şi ani de graffiti împletite într-o singură metamîzgălitură a furiei şi a frustrării.

— Datele memorizate sînt introduse printr-o reţea modificată de proteze contraautistice microchirurgicale.

I-am derulat automat o versiune a obişnuitei mele reclame comerciale.

— Codul clientului e memorizat într-un cip special; în afara Calmarilor, despre care noi, cei din branşă, preferăm să păstrăm tăcerea, nu există nici un mijloc de a extrage fraza codificată. Nu ţi-o poate smulge nimeni; nici cu droguri, nici cu bisturiul, nici cu tortura. Eu nu o **cunosc** şi nici n-am cunoscut-o vreodată.

Desen de MARINA NICOLAEV-UNGUREANU

— Calmari? Lighioane cu multe braţe?

Ieşirăm într-o piaţă de stradă, pustie. Siluete nedesluşite ne observau din spatele unor tejghele improvizate, presărate cu capete de peşti şi fructe putrede.

— Calmari, de la SQUID, **superconducting quantum interference detectors.**[1] S-au folosit în timpul războiului, pentru detectarea submarinelor. Adulmecau cibersistemele inamice.

— Aşa? Material de-al marinei? Din timpul războiului? Şi zici că un Calmar ţi-ar putea citi cipul?

S-a oprit din mers şi i-am simţit ochii fixîndu-mă din spatele oglinzilor gemene.

— Chiar şi modelele primitive

[1] Detector cuantic de interferenţă, cu supraconductibilitate: squid = calmar (n.t.).

pot măsura un cîmp magnetic avînd o miliardime din intensitatea forţei geomagnetice; e ca şi cum ai putea să desluşeşti o şoaptă din uralele unui stadion în picioare.

— Asta pot s-o facă şi copoii, cu microfoane parabolice şi laseri.

— Datele din memoria unuia ca mine sînt în siguranţă. Mîndrie profesională.

— Nici un guvern nu-şi lasă copoii să utilizeze Calmari, nici măcar la nivelul categoriei grele, al Securităţii. E prea mare riscul unor neplăceri interdepartamentale; cu un Calmar, oricine poate să te nenorocească.

— Material de-al marinei, spuse, şi zîmbetul ei sclipi în umbră. Material de-al marinei. Am un prieten aici, care-a fost la marină, unul Jones. Cred că n-ar strica să-l cunoşti. Numai că-i cam plac drogurile. Aşa că va trebui să-i ducem ceva.

— Un toxicoman?

— Un delfin.

Era mai presus decît un delfin, deşi, din punctul de vedere al altui delfin, ar fi putut să pară ceva mai prejos. L-am privit cum înota leneş în rezervorul său galvanizat. Un val mic deborda, udîndu-mi pantofii. Jones era o rămăşiţă din ultimul război. Un ciborg.

Se înălţă din apa, arătîndu-ne plăcile care-l acopereau ca o crustă, un fel de calambur vizual, graţia lui aproape pierdută sub armura artificială, grosolană şi preistorică. Proeminenţe gemene, de o parte şi de alta a craniului, adăposteau sistemele de senzori. Leziuni argintii sclipeau pe porţiunile expuse ale pielii alb-cenuşii.

Molly fluieră. Jones izbi apa cu coada şi alt val se revarsă peste marginea bazinului.

— Unde sîntem?

Am privit împrejur; forme nelămurite în întuneric, lanţuri ruginite, lucruri acoperite cu prelate. Deasupra rezervorului atîrna un panou din lemn, meşterit în pripă, plin cu şiruri de beculeţe de pom de Crăciun prăfuite.

— Insula Veseliei. Menajerie şi căluşei. «Balena de război vorbitoare». Chestii de-astea. Halal balenă, Jones...

Jones reculă din nou şi mă fixă cu un ochi trist şi bătrîn.

— Şi cum vorbeşte?

Brusc, am simţit nevoia să plec.

— Aici e buba. Spune «salut», Jones.

Toate becurile se aprinseră simultan. Luminau roşu, alb şi verde.

R A V R A V R A V
R A V R A V R A V
R A V R A V R A V
R A V R A V R A V
R A V R A V R A V

— E priceput la simboluri, dar codul e limitat. În marină, îl branşau la un display audiovizual.

Scoase, dintr-un buzunar al bluzonului, micul pacheţel lunguieţ.

— Marfă curată, Jones. Vrei?

Jones înlemni în apă şi începu să se scufunde. Am avut o senzaţie stranie de panică, amintindu-mi că nu era peşte, că ar fi putut să se înece.

— Ne trebuie cheia de la banca lui Johnny, Jones. Ne trebuie urgent.

Luminile pîlpîiră, se stinseră.

— Hai, Jones!

V
V V V V V V V V V
V
V
V

Becuri verzi, formă de cruce.

Întuneric.

— Marfă curată! Curată. Hai, Jones!

A A A A A A A A A
A A A A A A A A A
A A A A A A A A A
A A A A A A A A A
A A A A A A A A A

Strălucire albă, orbitoare, scăldînd faţa ei, tăind umbre adînci sub pomeţi.

R R R R R R R R R
R R
R R
R R
R R R R R R R R R

Laturile dreptunghiului roşu se curbau în oglinzile ei de argint.

— Dă-i-o, am spus. S-a rezolvat.

Ralfi Moacă. Nici un pic de imaginaţie.

Jones îşi săltă jumătate din masa blindată a trupului peste marginea rezervorului şi, o clipă, am fost sigur că metalul o să cedeze. Molly îi injectă substanţa de sus în jos, înfigînd acul seringii-fiolă între doua plăci ale armurii. Carburantul se goli şuierînd. Panoul de lemn explodă în fulgere spasmodice de lumini tricolore, apoi se stinse încet.

Îl lăsarăm plutind în derivă, rostogolindu-şi alene corpul în apa întunecată. Poate că visa despre războiul lui din Pacific, despre ciberminele pe care le dezamorsase, vîrîndu-şi uşurel nasul în circuitele lor, cu Calmarul de care se folosise pentru a extrage, din cipul implantat în capul meu, penibila parolă a lui Ralfi.

— Că au putut face gafa să-l demobilizeze lasîndu-i toate echipamentele intacte mai treacă-meargă dar cine dracu' s-apucă să branşeze un delfin cibernetic la consumul de heroină?

— Războiul, răspunse Molly. Aşa erau toţi. A avut grijă Comandamentul Marinei. Astfel cum crezi că i-ar fi putut determina să lucreze pentru armată?

— Nu-s convins că mi se profilează o afacere bună, spuse piratul, aruncînd undiţa după o sumă mai mare. Legătura cu un comsat care nu figurează în anuar...

— Iroseşte-mi timpul şi n-o să ţi se mai profileze nimic, i-o întoarse Molly. aplecîndu-se peste biroul din plastic, plin de zgîrieturi, şi împungîndu-l în piept cu degetul arătător

— Atunci, poate că preferaţi să vă cumpăraţi microundele de la altcineva...

Era tare, puştiul, îndărătul cosmeticii Tao. Născut în Nighttown, probabil.

Mîna ei coborî fulgerător pe deasupra jachetei sale, retezînd complet un rever, fără a provoca măcar o cută în material.

— Ei, facem sau nu afacerea?

— Facem, rosti el, privindu-şi reverul cu ceea ce trebuie că va fi sperat să pară doar un interes politicos. Facem.

În timp ce verificam cele două casetofoane pe care le cumpărasem, Molly extrase din buzunăraşul de pe manşeta bluzonului fîşiuţa de hîrtie pe care i-o dădusem. O despături şi citi în tăcere, mişcîndu-şi buzele. Ridică din umeri.

— Asta e?

— Da-i drumul, am spus, apăsînd simultan pe clapele ÎNREGISTRARE ale celor două casetofoane.

— Christian White, recită ea, şi Aryan Reggae Band.

Un adevărat fan, Ralfi; credincios pînă la moarte.

Tranziţia la modul savant/idiot e-ntotdeauna mai puţin bruscă decît mă aştept. Paravanul transmisionistului-pirat era o agenţie turistică falimentară, adăpostită într-un cub pastelat al cărui mobilier se limita la un birou, trei scaune şi reclama decolorată a unei staţiuni balneare orbitale elveţiene. Două păsărele, cu trupul din sticlă suflată şi picioare de tablă, piguleau monoton dintr-o străchinuţă de polistiren plină cu apă, pe o etajeră de lîngă umărul lui Molly. Pe măsură ce mă angajam în mod, păsărelele îşi accelerară treptat mişcarea, pînă ce coroniţele lor fluorescente deveniră arcuri statice de culoare. LED-urile care numărau secundele la ceasul mural din plastic se transformară în lumini ce pulsau fără noimă, iar Molly şi adolescentul cu moacă Mao devenira ceţoşi, braţele lor zburătăcind cînd şi cînd, ca umbrele unor gesturi cu iuţeală de insectă. Apoi totul se pierdu într-un ocean îngheţat de paraziţi cenuşii şi-un interminabil poem simfonic, într-un limbaj artificial.

Timp de trei ore, am stat nemişcat, debitînd programul furat al răposatului Ralfi.

Promenada măsoară patruzeci de kilometri de la un capăt la celălalt, un amalgam haotic de domuri geodezice încălecate, acoperind ceea ce fusese odată o arteră suburbană. Uneori, în cîte-o zi senină, cînd arcurile se sting, o aproximaţie cenuşie a luminii soarelui se filtrează prin straturile de acrilice, ca în schiţele de închisori ale lui Giovanni Piranesi. Ultimii trei kilometri ai extremităţii sudice acoperă Nighttownul. Nighttownul nu plăteşte impozite, nici servicii de gospodărie comunală. Arcurile de neon sînt moarte, iar plafoanele domurilor au fost înnegrite de fumul deceniilor de focuri aprinse, jos, pentru gătit. În întunericul aproape total al Nighttown-

ului la ora amiezii, cine bagă de seamă cîteva zeci de copii nebuni, pierduţi printre grinzile de sus ale geodezicelor?

Urcaserăm vreme de două ore, escaladînd trepte de beton, căţărîndu-ne pe scări de oţel cu traverse perforate, trecînd pe lîngă poduri rulante abandonate şi maşinării înecate în praf. Pornisem din ceea ce părea a fi un depozit de întreţinere scos din uz, un maidan înţesat cu elemente geodezice triunghiulare. Totul era garnisit cu acelaşi strat uniform de inscripţii, aşternute cu vopsea-spray: nume de găşti, iniţiale, date care mergeau pînă la începutul secolului. Graffiti-urile ne urmăriră ascensiunea, rărindu-se treptat, pînă nu mai rămase decît un singur nume, repetat la intervale. LO TEK. Majuscule negre, cu vopseaua prelinsă.

— Cine-i Lo Tek?

— Nu noi, şefule.

Urcă o scară tremurătoare, din aluminiu, şi dispăru printr-o gaură dintr-un panou de plastic ondulat. **„Low technique, low technology”[1].** Glasul îi suna înfundat din spatele plăcii de plastic. Am urmat-o, ferindu-mi încheietura, care continua să mă doară.

— Printre Lo Tekşi, trucul ăla al tău cu puşca din sacoşă ar fi socotit apă de ploaie.

O oră mai tîrziu, m-am căţărat printr-o altă gaură, tăiară strîmb cu ferăstrăul într-o bucată mare de placaj curbat, şi-am dat cu ochii pe primul meu Lo Tek.

— E-n regulă, spuse Molly, atingîndu-mi uşor umărul. Nu-i decît Dog. Salut, Dog.

În fasciculul îngust al lanternei-stilou din mîna ei, ne privi cu unicul său ochi şi, încet, scoase o limbă groasă şi cenuşie, lingîndu-şi caninii uriaşi. M-am întrebat cum ajunseseră să fie considerate tehnologie inferioară transplanturile de muguri dentari de la dobermani. Imunosupresorii nu cresc chiar în copaci.

— Moll.

Hipertrofia dentiţiei îi stînjenea dicţia. Pe buza de jos, răsfrîntă, i se bălăbănea un fir de salivă.

— V-am auzit venind. De mult.

Nu i-aş fi dat mai mult de 15 ani, dar colţii şi-un mozaic de cicatrice lucioase se combinau cu orbita goală pentru a alcătui o mască de totală bestialitate. Fusese nevoie de timp şi de un anumit gen de creativitate

---

[1] Tehnică inferioară, tehnologie inferioară (n.t).

pentru a plăsmui o asemenea faţă, şi atitudinea lui îmi spunea că-i făcea plăcere să trăiască înapoia ei. Purta o pereche de blugi în descompunere, negri de funingine şi lucioşi la cute. Pieptul şi picioarele îi erau goale. Îşi schimonosi gura într-un fel de imitaţie de zîmbet.

— Vă urmăreşte cineva, ştii?

Departe, jos în Nighttown, un vînzător de apă îşi striga marfa.

— Joacă sîrmele, Dog?

Molly mută brusc raza lanternei şi-am zărit nişte cabluri subţiri, legate de buloane cu ochi. Cablurile se prelungeau pînă la marginea platformei şi dispăreau.

— Stinge dracului lumina!

Molly se execută.

— Cum de n-are lanternă al de vă urmăreşte?

— N-are nevoie. Şi bagă de seamă, că-i pe nasoale cu el, Dog. Dacă-i fac vreun pocinog, santinelele voastre or s-ajungă acasă în hălci uşor de cărat.

— Un prieten-**prieten,** Moll?

Părea îngrijorat. I-am auzit tălpile foindu-se pe placajul scorojit.

— Nu. Dar mă ocup eu de el. El însă, – mă batu pe umăr –, e prieten. Ai înţeles?

— Sigur, răspunse el nu prea entuziasmat, lopătînd spre marginea platformei, unde erau buloanele.

Începu să ciupească un soi de mesaj pe corzile întinse.

Sub noi, Nighttownul părea un orăşel de jucărie pentru şobolani: ferestruici răsfrîngînd lumini de luminare, ici şi colo cîteva scuaruri luminate puternic, brutal, de lanterne cu acumulatori şi lămpi cu carbid. Mi-am imaginat bătrînii aşezaţi în faţa interminabilelor partide de domino, sub picăturile calde, mari, care se desprindeau de pe rufele ude, agăţate pe prăjini, între cocioabele de placaj. Apoi am încercat să mi-l imaginez pe el, escaladînd calm întunericul, în sandalele sale de plastic şi bluza vulgară de turist, impasibil, fără să se grăbească. Cum se ţinea pe urma noastră?

— Bine, răspunse Molly. Ne adulmecă.

— Fumezi?

Dog scoase dintr-un buzunar un pachet boţit şi pescui o ţigară turtită. În timp ce mi-o aprindea cu un chibrit de mesaj, am tras cu ochiul la marcă. Yiheyan cu filtru. Fabrica de Ţigarete Manila. Am conchis că Lo Tekşii erau contrabandişti. Dog şi Molly îşi reluară parlamentările, care păreau să

se concentreze asupra dorinţei lui Molly de a utiliza o anumită proprietate imobiliară a Lo Tekşilor.

— V-am făcut o mulţime de servicii, fiule. Vreau platforma aia. Şi vreau şi muzica.

— Nu eşti Lo Tek...

Aşa o ţinuseră pe mai tot parcursul unui kilometru întortocheat, în timp ce Dog ne conducea peste pasarele suspendate care se legănau şi ne făcea să escaladăm după el scări de frînghie. Lo Tekşii îşi lipesc pînzele de păianjen şi bîrlogurile pe tavanul oraşului, cu cocoloaşe mari de epoxi, şi dorm deasupra abisului, în hamace de plasă. Teritoriul lor e atît de rarefiat, încît, pe alocuri, constă doar din locaşuri pentru mîini şi picioare, decupate cu ferăstrăul în traversele geodezice.

Platforma Morţii, îi zicea ea. Căţărîndu-mă de-a buşilea în urma ei, cu pantofii mei noi, de Eddie Bax, alunecînd pe metal corodat şi placaj ud, mă întrebam prin ce putea fi mai letală decît restul domeniului. În acelaşi timp, simţeam că protestele lui Dog erau rituale şi că Molly era deja sigură că va obţine ce voia.

Undeva, sub noi, Jones dădea probabil ocol rezervorului său, simţind primele efecte ale narcoticului. Poliţia îi agasa pe obişnuiţii Dromului, cu întrebări despre Ralfi. Cu ce se ocupa? Cu cine fusese înainte de a părăsi localul? Iar Yakuza îşi instala giganticu-i trup de fantomă peste băncile de date ale oraşului, tatonînd după vagile mele imagini, reflectate de conturi în numerar, contracte de asigurări, facturi de întreţinere. Sîntem o economie bazată pe informatică. Şi se predă asta în şcoală. Ceea ce nu ţi se spune însă este că-i imposibil să te mişti, să trăieşti, să te manifeşti la orice nivel, fără a lăsa urme, biţi, fragmente aparent ininteligibile de informaţie personală. Fragmente care pot fi descoperite, amplificate...

Dar, pînă acum, piratul va fi îndreptat deja mesajul nostru pe calea cea bună, către satelitul de comunicaţii al Yakuzeî. Un mesaj simplu: Chemaţi-vă cîinii sau vă mondodifuzăm programul.

Programul. N-aveam idee ce conţinea. N-am nici acum. Eu nu fac altceva decît să intonez cîntecul, la nivel de înţelegere zero. După toate probabilităţile, erau informaţii din domeniul cercetării ştiinţifice, Yakuza fiind specializată în forme avansate de spionaj industrial. O îndeletnicire mondenă. Furi degajat de la Ono-Sendai şi, amabil, îi ceri să-şi răscumpere datele, ameninţînd să ratezi avantajul tehnologic al corporaţiei, prin difuzarea publică a informaţiilor

Dar de ce nu se putea juca orice număr? N-ar fi fost mai mulţumiţi cu

ceva de revîndut la Ono-Sendai, mai mulţumiţi decît cu suprimarea unui Johnny oarecare, de pe Aleea memoriei?

Programul lor era în drum, o adresă din Sydney, un loc unde corespondenţa se păstrează la dispoziţia clienţilor şi unde nu se pun întrebări, o dată ce ai achitat o mică arvună. Îl expediasem pe calea cea mai lentă, cea mai ieftină şi cea mai greu de scotocit cu poşta maritimă. Pe copia cealaltă, ştersesem mai tot şi înregistrasem mesajul nostru, lăsînd doar atît din program cît să poată fi identificat ca fiind marfă adevărată.

Mă durea rău încheietura. Voiam să mă opresc, să mă culc, să dorm. Eram sigur că, mai devreme sau mai tîrziu, o să-mi pierd echilibrul şi o să cad, eram sigur că pantofii de lac, cu şpiţ, pe care-i cumpărasem pentru serata mea pe post de Eddie Bax, îşi vor pierde punctul de sprijin şi mă vor arunca în Nighttown. Dar el, el răsărea în mintea mea asemenea unei icoane holografice de doi bani, strălucind.

Aşa că am continuat să urmez pe Dog şi pe Molly prin cerurile Lo Tekşilor, peticite şi cîrpite cu gunoaie pe care nu le voia nici măcar Nighttownul. Platforma Morţii avea latura de opt metri. Un uriaş legase de colo pînă colo cabluri din oţel, împletite cu tot felul de resturi, apoi le tensionase. Gigantica plasă metalică pîrîia cînd se mişca, şi se mişca neîncetat, legănîndu-se şi smucindu-se, în timp ce Lo Tekşii se adunau, îngrămădindu-se pe pragurile de placaj ce-o înconjurau. Lemnul era argintiu de bătrîneţe, lustruit de folosinţă îndelungată şi încrustat adînc cu iniţiale, ameninţări, declaraţii de dragoste. Băncile atîrnau prinse de o altă reţea de cabluri, care se pierdeau în întuneric, înapoia strălucirii albe, crude, a două reflectoare străvechi, suspendate deasupra Platformei.

O fată cu dinţii ca ai lui Dog ateriză în patru labe pe Platformă. Sînii îi erau tatuaţi cu spirale indigo. Apoi, într-o clipă, fu de partea cealaltă a Platformei, rîzînd, hîrjonindu-se cu un băiat care turna în el un lichid de culoare închisă, dintr-o sticlă de-un litru.

Moda Lo Tekşilor era axată pe cicatrice şi tatuaje. Şi dinţi. Electricitatea pe care o şterpeleau pentru a lumina Platforma Morţii părea a fi o derogare de la estetica lor generală şi pe care o acceptau de amorul... ritualului, al sportului, al artei? Nu ştiam. Dar îmi dădeam seama că Platforma era ceva special. Aşteptam, cu puşca inutil ascunsă sub jachetă. Consistenţa şi greutatea metalului erau reconfortante, chiar dacă nu mai aveam cartuşe. Şi am realizat că, de fapt, habar n-aveam ce se întîmplă în realitate sau ce trebuia să se întîmple. Iar asta era tocmai regula jocului meu, căci îmi petrecusem cea mai mare parte a vieţii în chip de receptacul orb, menit să

păstreze cunoştinţele altora şi apoi să fie golit, deversînd limbaje sintetice pe care nu le înţelegeam niciodată. Un ins foarte tehnic. Sigur că da.

Şi atunci am remarcat brusc cît de liniştiţi deveniseră Lo Tekşii.

Apăruse el. Era acolo, la hotarul luminii, studiind Platforma Morţii şi galeria mută a Lo Tekşilor, cu un interes turistic. Şi cînd ochii ni s-au întîlnit pentru prima dată, recunoscîndu-se, mi-a revenit în minte, ca un contact care se restabileşte cu un ţăcănit, o amintire – Parisul şi lungile Mercedesuri electrice, plutind sub ploaie, spre Notre-Dame; sere mobile, chipuri nipone în spatele geamurilor, şi o sută de Nikkonuri înălţîndu-se într-un fototropism orb, flori de oţel şi cristal. În spatele ochilor săi, cînd m-au găsit, acelaşi zumzet de diafragme.

M-am uitat după Molly Milioane, dar dispăruse.

Lo Tekşii se dădură înlături, lăsîndu-l să păşească pe pragul îngust. El făcu o plecăciune, zîmbi şi alunecă lin din sandale, lăsîndu-le una lîngă alta, perfect aliniate. Apoi coborî pe Platforma Morţii. Porni spre mine, călcînd pe plasa mişcătoare şi rugoasă, cu dezinvoltura unui turist care traversează mocheta de plastic din holul unui hotel ieftin.

Molly sări pe Platformă, balansîndu-se.

Platforma urlă.

Era microfonată şi amplificată, cu doze acustice montate pe cele patru arcuri groase din colţuri şi microfoane de contact prinse la întîmplare, cu bandă adezivă, pe rămăşiţe ruginite de piese mecanice. Undeva, Lo Tekşii aveau un amplificator şi un sintetizator, şi abia atunci am desluşit formele difuzoarelor suspendate, sus, deasupra luminii orbitoare a reflectoarelor.

O tobă prinse să bată, electronic, ca o inimă amplificată, cu regularitate de metronom.

Molly îşi lepădase bluzonul de piele şi cizmele; tricoul ei n-avea mîneci, şi pe braţele ei subţiri sclipeau palid microindicatoarele circuitelor de la Chiba City. Blugii de piele îi luceau în lumina proiectoarelor. Începu să danseze.

Făcu o genoflexiune, picioarele albe apăsară pe un rezervor de benzină turtit şi Plaforma Morţii răspunse, începînd să urce şi să coboare. Sunetul pe care-l producea era ca un sfîrşit de lume, ca şi cînd cablurile care susţin bolta cerului ar fi plesnit, biciuind văzduhul.

Preţ de cîteva pulsaţii, el se lăsă purtat de plasă, apoi avansă, calculînd perfect mişcarea Platformei, păşind ca un om care calcă de pe o dală de piatră pe alta, într-o grădină ornamentală.

Cu graţia unei persoane cunoscînd la perfecţie cum se gesticulează în

societate, îşi desprinse vîrful degetului mare şi-l lansă în direcţia ei. Sub reflectoare, filamentul fulgeră ca un fir refractat în culorile curcubeului. Molly se aruncă jos, rostogolindu-se, şi, în clipa în care molecula şuieră pe lîngă ea, sări în picioare, ca lama unui briceag cu arc, ghearele-i de oţel aruncînd în lumină o scînteiere ce părea rictusul automat al unui reflex de apărare.

Pulsul tobei se înteţi şi Molly începu să se legene odată cu el, cu păru-i negru zburlit împrejurul lentilelor argintii, cu linia gurii subţiată şi buzele strînse, concentrată. Platforma Morţii bubuia şi mugea, iar Lo Tekşii îşi urlau aţîţarea.

El retractă filamentul şi, cu mîna fără degetul mare ridicată în dreptul sternului, începu să rostească în faţa lui un cerc diafan, policrom, şuierător, cu diametrul de-un metru. Un scut.

Brusc, Molly păru că declanşează ceva, dinăuntru, şi clipa aceea fu adevăratul început al dansului ei de cîine turbat. Sări în sus, răsucindu-se, zburînd lateral, aterizînd cu ambele tălpi pe un bloc motor, cablat direct la unul dintre arcurile spirale. Mi-am lipit palmele de urechi şi-am căzut în genunchi, năucit, într-un maelstrom de sunet, convins că Platforma şi băncile s-au desprins, că ne prăbuşim în gol, drept spre Nighttown, şi am văzut parcă trupurile noastre spărgînd acoperişurile cocioabelor, trecînd prin rufele ude, explodînd pe asfalt ca nişte fructe putrede. Dar cablurile rezistau şi Platforma Morţii urca şi cobora ca suprafaţa dementă a unei mări de metal. Pe care dansa Molly.

Şi la urmă, chiar înainte de-a arunca filamentul pentru ultima dată, am zărit pe chipul lui ceva, o expresie care nu-şi avea locul acolo. Nu era spaimă şi nu era furie. Cred că era neîncredere, incomprehensiune consternată amestecată cu pură repulsie estetică faţa de ceea ce vedea, auzea – faţă de ceea ce i se întîmpla. Retractă filamentul rotitor, reducînd discul-fantomă la dimensiunile unei farfuriuţe, apoi ridică brusc braţul deasupra capului şi-l cobori scurt, capătul degetului mare arcuindu-ne către Molly ca o fiinţă vie.

Platforma o purtă în jos şi molecula trecu razant pe deasupra capului ei. Platforma se înălţa ca un sfichi de bici şi-l ridică în calea moleculei întinse. Filamentul ar fi trebuit să-i treacă inofensiv peste cap şi să reintre în alveola dură, din diamant. Îi reteză mîna, ceva mai sus de încheietură. În faţa lui era o gaură în Platformă şi el plonjă ca un scufundător, cu stranie şi deliberată graţie, kamikaze învins, zburînd în picaj spre Nighttown. În parte, cred, optase pentru plonjeul acela ca să-şi acorde cîteva secunde din

demnitatea tăcerii. Molly îl ucisese prin şoc cultural.

Lo Tekşii urlau, dar cineva stinse amplificatorul şi Molly continuă să călătorească Platforma Morţii în linişte, fără să mai facă nici o mişcare, cu faţa livida şi impasibilă, pînă ce balansul se potoli şi nu mai rămase decît zbîrnîit surd, de metal chinuit, şi scrîşnetul ruginii pe rugină.

Am căutat pe suprafaţa Platformei mîna tăiată, dar n-am găsit-o. Tot ce-am găsit a fost o curbă graţioasă într-o bucată de oţel ruginit, pe unde trecuse molecula. Secţiunea strălucea ca şi cînd ar fi fost proaspăt cromată.

N-am aflat niciodată dacă Yakuza acceptase condiţiile noastre sau, măcar, dacă ne recepţionase mesajul. După cîte ştiu eu, programul lor se mai află încă în aşteptarea lui Eddie Bax, pe un raft, în cămăruţa din dos a unei prăvălioare de cadouri situate la nivelul trei al Complexului Central-5 din Sydney. Probabil că au revîndut celor de la Ono-Sendai originalul, cu luni în urmă. Dar s-ar putea şi să fi recepţionat transmisia piratului, pentru că încă nu m-a căutat nimeni, deşi a trecut aproape un an. Dacă mă vor căuta, vor trebui să facă o ascensiune lungă prin întuneric, să treacă de străjile lui Dog şi... acum nu prea mai seamăn cu Eddie Bax. Am lăsat-o pe Molly să se ocupe de asta, cu un anestezic local. Iar noii mei dinţi sînt aproape crescuţi.

Am hotărît să rămîn aici, sus. Privind Platforma Morţii înaintea sosirii lui, am văzut cît de gol eram pe dinăuntru. Şi mi-am dat seama că mă saturasem să mai fac pe găleată. Aşa că, acum, cobor aproape în fiecare noapte, ca să mă vad cu Jones.

Am devenit asociaţi. Jones, eu şi Molly Milioane. Molly se ocupă de afacerile noastre la Drom. Jones e tot pe Insula Veseliei, dar are un rezervor mai mare, cu apă proaspăta, din ocean, pe care i-o aduce o dată pe săptămînă un camion-cisternă. Are şi drogul, cînd îi simte nevoia. Copiilor le vorbeşte tot prin intermediul panoului cu beculeţe, dar cu mine discută pe display-ul noii console instalate în baraca pe care-am închiriat-o acolo, o consolă mai bună decît cea pe care o folosea cînd era la marina.

Şi facem, toţi trei, bani frumoşi, mai frumoşi decît făceam eu înainte, căci Calmarul lui Jones poate să descifreze orice a depozitat vreodată oricine în mine, şi Jones îmi redă totul pe display-ul noii console, într-o limbă pe care o pot înţelege. Aşa că aflăm o mulţime de lucruri despre toţi foştii mei clienţi. Şi, într-o zi, un chirurg o să extragă tot siliconul îngropat în amigdalele mele, şi-am să trăiesc numai cu amintirile mele şi cu ale nimănui altcuiva, aşa cum trăiesc alţi oameni. Dar nu foarte curînd.

Deocamdată mi-e bine aici, sus, în întuneric, fumînd o ţigară filipineză şi ascultînd picăturile de condensare ce cad de pe plafoanele domurilor. E foarte linişte aici, sus – pînă cînd vreo pereche de Lo Tekşi hotărăşte să danseze pe Platforma Morţii

Şi învăţ o grămadă de lucruri. Cu concursul lui Jones, care mă ajută să-nţeleg totul, am s-ajung cel mai tehnic ins din oraş.

Traducere de ION DORU BRANA